

KOLEKTIVNA ZAVEST

Kolektivna zavest je sprejemanje človeštva v svoji trenutni podobi, najvišji podobi, kot se človeštvo lahko predstavi na zunaj. Sprejemanje samega sebe, je pot do višje kolektivne zavesti, kajti ko se vsakdo sprejme na svojem nivoju, je to pot do spreminjanja vsega kar smo z leti nakopičili v sebi, takrat pride čas da naredimo svojo bilanco, tako čustveno kot miselno, ki najbolj vplivata na kolektivno zavest. Vsakdo da del sebe v informacijo kolektivne zavesti, ki skupaj predstavlja trenutno stopnjo razvoja človeštva in nakazuje spremembe, ki so trenutno nujne. Nujno je da se zagledamo vase, se obrnemo navznoter in v sebi najdemo pot do odrešitve nastale situacije v našem življenju, ki nas ne osrečuje, saj nezadovoljstvo s samim seboj, povzroča odtekanje kolektivne zavesti na nižje čustvene nivoje, ki so še v kameni dobi našega razvoja. Spremenimo na sebi kar lahko, kar ne moremo, sprejmimo in pojdimo naprej, ločeni od preteklosti, kajti vsak na svojem mikro nivoju vpliva na zavest vsega človeštva in nakazuje smernice razvoja človeštva.

Če se oddaljujemo eden od drugega, to ni pot ki vodi v blaginjo medsebojnega razvoja, ampak nas odtuja na vseh področjih našega bivanja, od sožitja in sprave, ki je nujno potrebna za boljšo prihodnost. Ko se duša inkarnira v telo, se prepusti Božjemu občutku notranje samozavesti in poklicanosti sprejemanja, spreminjanja in duhovne rasti na vsakem področju, v katerem se znajdemo, ne glede na trenutne okoliščine, ki so za nas lahko težke in obremenjujoče, duša vedno najde pot do samorazvoja in uresničevanja svojega poslanstva,

vsaka na svojem nivoju. Kajti podnivoji vsake duše so tisto, kar jo lahko identificira v trenutnem razvoju in ji kaže pravo pot samorazvoja naprej, kajti ko fizično telo obupa, duša nikoli ne odneha v uresničevanju svoje poti in vedno najde pravo pot samouresničitve. Duše h kolektivni zavesti človeštva prispevajo delček Božje blaženosti, ki se odraža v naših notranjih spremembah in zaznavanju sprememb, ki so nujne v našem samorazvoju na našem mikro razvoju našega bivanja. Ko se duša odloči da zapusti telo, se končuje čas njenega bivanja na zemlji in telo je prepuščeno kolektivni zavesti v zadnjih trenutkih svojega življenja, kajti ko duša zapusti telo, se bliža konec bivanja fizičnega telesa v taki obliki in predstavlja le še hiranje na nezavednem nivoju. Duša se odloči za to pot, ko ni več optimalnega napredka v razvoju človeštva, ki predstavlja pot v blaginjo medsebojnih odnosov, ko se spreminjamo in smo na poti razvoja človeštva. Drugače duša zapusti telo ob smrti, ko smo kreativni in ustvarjalni in to je edini pravi pristop medsebojnega razvoja našega bivanja. Dokler duša napreduje, ni bolezn, ni težav, ko se razvoj ustavi, nas zdravje ne služi več, kajti zavili smo s poti svojega samorazvoja v najvišje človeško dobro in le bolezen ali kakšne druge močne težave, nas spet spravijo nazaj, v našo samopodobo družbenega razvoja. Žalostno je, ko nas duša usmerja po poteh bolezn, a ji ne preostane nič drugega, kadar se ne spreminjamo in ne gremo po poteh družbenega razvoja, ki ga vsakdo ustvarja po poteh svojega samorazvoja in vsakdo prispeva delček, ki je potreben, da gre človeštvo v pravo smer. Torej razvoj ni samoumeven, dokler ga ni v naši samozavesti oz. zavesti in služimo eden drugemu na poti našega razvoja družbenih norm v nas samih. Ko se predajamo napuhu, duša trpi in nas oddaljuje od poti razvoja družbenih norm v nas samih, kajti človeštvo se spreminja z roko v roki in ko daje prednost le sebi, zanemarjamo družbeno in javno dobro, ki se kali v nas, ko gremo po poti razvijanja dobrih medčloveških medsebojnih odnosov na najvišji ravni, ki jo premoremo. Kolektivna zavest nas usmerja po poti razvoja naše zavesti le ko je dovolj takih, ki to zavest dvigujejo in poskrbijo za optimalni razvoj človeštva. Ko se človeštvo znajde v krizi, v kateri trenutno smo, je to preplah za naš samorazvoj in potrudimo se, vsak na svojem nivoju, poskrbeti za pravilne informacije kolektivni zavesti, da nas usmeri na pot sprememb v nas samih, ki nas popeljejo iz slabih medsebojnih odnosov, v svetlobo ki nas čaka, ko se spreobrnemo na bolje na vseh področjih našega bivanja, predvsem pa v odnosu do sebe in svojih bližnjih, kajti pot našega razvoja je tlakovana z ljubeznijo, ko se odpremo ljubezni in se trudimo živeti urejeno življenje, polno predanosti samemu sebi in višjim ciljem našega življenja samega, ki nas lahko edini popelje iz trenutne krize, kajti ko se ne spreminjamo, ni razvoja v nas samih in se oddaljujemo od bistva življenja samega. Takrat nas pot našega samorazvoja popelje na pot ljubezni in se odpremo svojim notranjim čustvom, ki jih nikakor ne smemo zatirati v sebi, kajti lepota življenja je v izkazovanju čustev in uživanju v vsakem trenutku medsebojnih odnosov, medsebojnega sodelovanja in podpora eden drugemu, ko se znajdemo v težavah. Kajti prijatelj ni tisti, ki vas skozi obvešča o vaših napakah, ampak tisti, ki vam da podporo takrat, ko vas vsi zapustijo in ima vero v vašo notranjo moč vašega sprejemanja samega sebe in vas postavlja na pravo pot vere v človeštvo. Človeštvo se trudi za javno dobro, ko je naša

zavest na področju družbenega življenja najvišja, ki jo lahko premoremo in kolektivna zavest je vsota vseh naših zavesti, ki se trudijo dati delček sebe v družbeno zavest spreminjanja samega sebe po poti ljubezni in se odmikamo od svojega napuha, ki nas pelje stran od sorazvoja družbene zavesti v naši notranji samopodobi. Postavimo se v vlogo odrešitelja samega sebe na naši vsakdanji poti in se potrudimo biti boljši kot smo bili kdajkoli, postavimo se na prvo mesto ko je treba pomagati, ne mislimo le na svoj interes, ampak tudi na interes razvoja družbe po poti ljubezni, ki nas kaže v luči in samopodobi, ki se odraža v notranji moči sprememb, ki so nujno potrebne za naš blagor.

Sandi, www.meditacija-sandi.com